

Dragi prijatelji,

Volim kazalište.

Volim čaroliju te umjetnosti u kojoj smo svi zajedno

U istoj prostoriji a opet jedinstveni...

Svatko ima svoju priču,

Bosonog ili u skupocjenim sandalama

Na polarnoj hladnoći ili vrućini tropa.

Svatko u skladu sa svojom ćudi,

Obitelji, ukusom, bojom kože, problemima, snovima.

Volim kazalište još i više

Kad glumica kakva sam bila susreće mladu publiku.

Shvatila sam koliko je tanka linija između mašte i stvarnosti.

Tko govori istinu, ako istina postoji?

Tko laže?

Tko govori bolje i nježnije...

Stvarnost ili mašta?

Veliko je iskušenje vjerovati da je stvarnost istina

a da mašta laže.

Zašto bi me onda neki dan šamar,

obični šamar na pozornici, tako uznemirio

neki dan

dok

sam jučer, nepomično, gledala žive slike rata na televiziji

koje su mi govorile da će sutra biti još veća katastrofa

ozbiljnija

teža.

Zašto?

Pitanje je fantastično – i neiscrpno.

To je misterij koji kazalište čini tako dragocjenim i tako rijetkim.

Svi koji sjedite tamo – čekajući da se dignu svjetla...

Recite mi, gdje je istina, ako ona postoji?

Recite mi, gdje su laži, ako laži postoje?

Uz najtoplije želje

Suzanne Lebeau